

gen har efter bestemmelsen pligt til at sikre sig, at et sådant institut, som den pågældende måske ikke selv kender, lever op til de nødvendige kvalitetskrav. Lægen bør naturligvis kunne rådføre sig herom med andre. Der kan i den forbindelse peges på den stedlige arbejdsmedicinske klinik/afdeling, som i givet fald bør kunne rådføre sig med Sundhedsstyrelsen, hvis det skønnes nødvendigt.

Særligt når der er tale om genetiske undersøgelser, er det af stor betydning, at disse undersøgelser udføres af laboratorier, som arbejder med den nødvendige rutine og kvalitetskontrol. Laboratoriet må fx ikke frigive positive (kritiske) undersøgelsesresultater uden udførelse af konfirmatoriske tests og eventuelt med gentagen prøvetagning for at sikre sig mod forbytning af prøver. Laboratorierne vil også typisk ligge inde med den nødvendige viden om den kliniske pålidelighed af undersøgelsesresultatet. Laboratoriepålideligheden sikres ved anerkendelse af laboratoriets resultater i sammenlignende interlaboratoriestudier og ved optagelse af artikler med analyseresultater i anerkendte internationale tidsskrifter. Laboratoriets renommé kan vurderes af sagkyndige ud fra publicering og intern kvalitetsdokumentation.

Den ønskede undersøgelsesresultater skal være sikret bedst muligt, inden de overgives til lønmodtageren, bl.a. ved sædvanlige konfirmatoriske undersøgelser. Eventuelle supplerende undersøgelser skal være foretaget inden lønmodtageren orienteres om de resultater, på grundlag af hvilke vedkommende skal træffe et valg.

Det skal derfor være underbygget (dokumenteret), at der er fundet en overrisiko hos de personer, der har en given (genetisk) egenskab, og at der er klart forebyggende effekt over for arbejdsbetingede lidelser ved at agere. I *stk. 3* foreslås derfor, at graden af usikkerhed skal fremgå af erklæringer, der afgives på baggrund af genetiske undersøgelser. Også her bør den pågældende læge i givet fald søge vejledning hos den arbejdsmedicinske klinik/afdeling eller hos Sundhedsstyrelsen.

Det skal derfor være underbygget (dokumenteret), at der er fundet en overrisiko hos de personer, der har en given (genetisk) egenskab, og at der er klart forebyggende effekt over for arbejdsbetingede lidelser ved at agere. For at sikre den nødvendige fortrolighed omkring oplysningerne og at lønmodtageren selv er herre over, hvem oplysningerne videregives til, fastsættes det i *stk. 4*, at oplysningerne skal gives til lønmodtageren af den samme, som har modtaget anmodningen efter *stk. 1*. Bestemmelsen er ikke til hinder for en anonymiseret anvendelse af undersøgelsesresultaterne til forskningsformål efter de herom gældende regler.

Til § 11

Efter bestemmelsen må som udgangspunkt hverken private personer eller offentlige myndigheder, klinikker m.v. videregive helbredsoplysninger til andre end den person, som oplysningerne omhandler.

En sådan bestemmelse er fundet nødvendig, bl.a. fordi lov om offentlighed i forvaltningen og forvaltningsloven ikke finder anvendelse på den private sektor. Bestemmelser om opbevaring i lov om private registre og lov om offentlige registre gælder imidlertid fuldt ud.

Helbredsoplysningerne må dog gerne udleveres til andre end den omhandlede person, når pågældende har afgivet fuldmagt dertil, og når dette tjener et forskningsformål.

Nogle af de risici, der er nævnt i § 4, *stk. 1*, kan i givet fald være så indgribende, at det efter *stk. 2* vil være muligt for en læge, som har viden herom, at gå videre med en oplysning, hvis det står klart for lægen, at den undersøgte person ikke selv gør det.

Det er i *stk. 3* specielt forbudt arbejdsgiveren at bede om eller modtage fuldmagt. Denne bestemmelse er indsat til beskyttelse af lønmodtageren, som i nogle situationer vil kunne føle sig presset til at afgive fuldmagt, hvorved lovforslagets forbudsbestemmelser, som vedrører arbejdsgiverens anmodning om helbredsoplysninger, vil kunne blive omgået.

Til § 12

Bestemmelsen indeholder sammen med § 13, sanktionerne for overtrædelse af §§ 2, 3, *stk. 3*, og §§ 9-11. Hvorvidt en godtgørelse skal tilkendes eller ej afgøres ved de almindelige domstole og vil naturligvis først og fremmest afhænge af grovheden af overtrædelsen af lovforslaget. I tilfælde, hvor der alene er tale om en ubetydelig overtrædelse, vil der fx kunne blive tale om alene at anvende § 13.

Den tilkendte godtgørelse skal dække den ikke-økonomiske skade, som pågældende har lidt, jf. herved principperne i erstatningsansvarslovens § 26. Der er herved intet til hinder for, at der ved siden af godtgørelsen eller alene ydes erstatning efter de almindelige erstatningsretlige regler. Dette kan fx tænkes, hvor den pågældende har lidt et egentligt økonomisk tab, hvilket kan være tilfældet, når en ansøger har undladt at søge andre stillinger i tillid til, at loven overholdes, men hvor vedkommende ikke har fået stillingen på grund af helbredsoplysninger, der er indhentet i strid med lovforslagets bestemmelser.

Ifølge erstatningsansvarsloven er der en egentlig pligt til at udrede godtgørelse. På grund af de mange forskelligartede forhold, der kan blive tale om efter forslaget, findes det imidlertid hensigtsmæssigt blot